

ชื่อเรื่องวิจัย	การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2
ชื่อผู้วิจัย	อาณาจักร พิมพะกร
ตำแหน่ง	อาจารย์ผู้สอน
วุฒิการศึกษา	ปริญญาโท
สถานศึกษาที่สังกัด	วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การ
การติดต่อผู้วิจัย	เบอร์โทรศัพท์มือถือ 087-7163838 E-mail: Anajakxp@gmail.com
ปีที่ทำวิจัยเสร็จ	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565
ลักษณะกลุ่มงานวิจัย	วิจัยการเรียนการสอน (ชั้นเรียน)

บทคัดย่อ

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 จำนวน 45 คน ที่เรียนรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือ ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกหัดฝึกการเป็นผู้ประกอบการ 2) แบบทดสอบก่อนการเรียน (Pre-test) - แบบทดสอบหลังการเรียน (Post-test) เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 3) แบบบันทึกผลงานการเป็นผู้ประกอบการ 4) แบบสอบถาม ความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 22.61 คิดเป็นร้อยละ 75.36 แต่หลังจากใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีค่าเฉลี่ย 28.78 คิดเป็นร้อยละ 95.94 ซึ่งพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน และมีค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนเท่ากับ 6.17 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภค เพิ่มมากขึ้น 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีเพื่อน ช่วยเพื่อน โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) คือโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญในระบบ เศรษฐกิจประเทศไทยและมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศอีกทั้งยังช่วยกระตุ้นระบบ เศรษฐกิจโดยรวมภายในประเทศให้เติบโต แต่การดำเนินงานของผู้ประกอบการในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รายใหม่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการ จึงมีผู้ประกอบการจำนวนไม่น้อยต้องพบบุสรรคในการดำเนินธุรกิจ ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านการตลาด และด้านสภาพคล่องทางการเงินจนในที่สุดต้องล้มเลิกกิจการไป เนื่องจากไม่สามารถแบกรับภาระที่เกิดขึ้นจาก ผลกระทบทางเศรษฐกิจและจากการแข่งขันที่รุนแรงในตลาดได้ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2561)

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ที่มุ่งเน้นในการขยาย เศรษฐกิจฐานรากให้มีความครอบคลุมเข้มแข็ง เป็นการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจสำหรับกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งดำเนินควบคู่ไปกับการพัฒนาและส่งเสริมสังคมผู้ประกอบการให้เป็นผู้ประกอบการ ที่ผลิตได้และขายเป็น จึงได้มีหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนจัดโครงการเพื่อตอบสนอง นโยบายรัฐบาลด้วยการจัดกิจกรรมโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม โดย SME Bank โครงการจัดแข่งขันผู้ประกอบการ Start Up Camp ที่จัดโดยกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Start Up Thailand) ซึ่งล้วนแต่เป็นโครงการที่ช่วย สนับสนุนให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่ที่มีความพร้อมและทักษะที่จำเป็นในการประกอบการในอนาคต (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561, ออนไลน์)

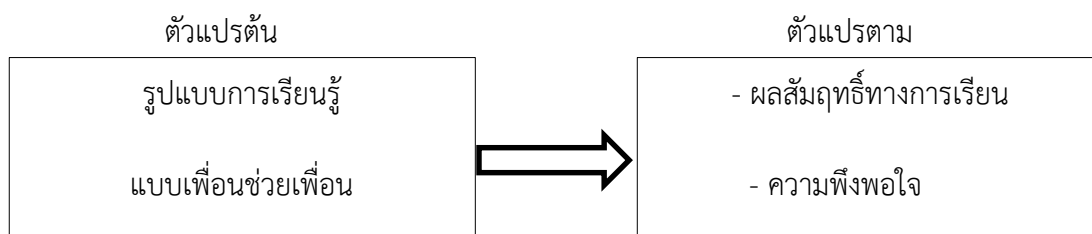
ซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวนี้นี้ชี้ให้เห็นว่าปัญหาในการจัดการเรียนการสอนควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม สัมฤทธิ์ผลตามจุดประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน แนวทางแก้ปัญหาคือได้แก่การจัดทำใบงาน ตามหลักสูตร ซึ่งได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบที่ต้องจัดการเรียนการสอนให้บังเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ครอบคลุมจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ทั้งทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย คุณธรรมและจริยธรรม ตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (สมภพ สุวรรณรัฐ, มปป. :1) กล่าวว่าการจัดการเรียนการสอน ที่มุ่งจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิต เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผูเรียน โดยให้ผูเรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุก ขั้นตอนจะบังเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในฐานะครูผู้สอนวิชาพฤติกรรมผู้บริโภคน จึงได้นำใบงาน มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างของผูเรียนโดยวิธีการใช้ใบงานเน้นกระบวนการคิด การลงมือปฏิบัติและการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมุ่งเน้นผูเรียนเป็นสำคัญ และบูรณาการคุณธรรมจริยธรรมค่านิยมและคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ที่เน้นให้ผูเรียนเป็นคนดี คนเก่งและมีความสุขนำไปสู่การเป็นทรัพยากรบุคคลอันมีคุณภาพที่ดีในอนาคตต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้สอนในรายวิชานี้ จึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว เห็นว่า ควรมีการช่วยเหลือผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น จึงได้ทำการศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับมาก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึงการเรียนการสอนโดยจับคู่ผู้เรียน ที่มีทักษะด้านการตลาดสูงและน้อยมาช่วยกันทำงานตามใบงานที่ผู้สอนกำหนด ซึ่งผู้เรียนที่มีทักษะสูงจะช่วยสอนและช่วยแนะนำวิธีการทำงานที่ถูกต้องให้กับผู้เรียนที่มีทักษะด้านการตลาดน้อย
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของผู้เรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ ที่ได้จากการทำแบบฝึกหัด ใบงาน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
3. ความพึงพอใจ หมายถึง เป็นความรู้สึกของผู้เรียนในทางบวกว่าชอบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

4. กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 ที่เรียนในรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ความหมายกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กิจกรรมกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวความคิดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นการกระจายบทบาทการสอนจากครูไปสู่ นักเรียนนับว่าเป็นวิธีการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และได้มีผู้กล่าวถึงความหมายไว้ดังนี้

ชูศรี วงศ์รัตน์ และคณะ (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เป็นการเรียนรู้โดยให้นักเรียนช่วยเพื่อนซึ่งกันและกัน แทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรงเป็นการสอนกันตัวต่อตัวที่เพื่อนอาจช่วยเหลือแนะนำเพื่อนโดยตรง หรือใช้สื่อการเรียนรู้อื่นมาประกอบ เช่น แบบฝึก หนังสือเรียนเล่มเล็ก บทเรียนสำเร็จรูป วีดิทัศน์คอมพิวเตอร์ ช่วยสอน และการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนซึ่งมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ระหว่างกัน ถ้าครูผู้สอนและผู้เรียนคุ้นเคยกับการเปลี่ยนแปลงเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยครูเป็นที่ปรึกษาและคอยดูแลนักเรียนตลอดเวลา

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดเจตนารมณ์ของปรัชญาการศึกษาที่ว่า learning by doing ตามแนวทฤษฎีของ John Dewey โดยเน้นการให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานร่วมกันหรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน อาจกล่าวได้ว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนนั้นเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง

Imel (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนจับคู่สอนกันเอง

Thomas (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าและได้รับการฝึกฝน รวมทั้งอยู่ภายใต้ความควบคุมจากครูผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่นในการเรียน โดยเป็นผู้เรียนที่อยู่ระดับชั้นเดียวกัน

Topping (อ้างใน ประนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 13) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้และทักษะโดยการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนจากเพื่อนร่วมชั้นที่ได้จากการจับคู่กัน โดยผู้เรียนทั้งคู่ช่วยเหลือกันเรียนและได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยอาศัยการกระทำ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน โดยรับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอนและนักเรียน

ผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการวางแผนขั้นตอนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ รวมถึงมีการฝึกให้นักเรียนผู้สอนให้ทำหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นักการศึกษาหลายคนได้ประมวลการสอนที่มีแนวคิดจากกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลากหลาย รายละเอียดดังนี้

Miller, Barbeta and Heron (อ้างใน ประพนอม ตอนแก้ว. 2550, หน้า 14) ได้กล่าวถึง รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลายรูปแบบดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองคนที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาทเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนที่คอยถ่ายทอดความรู้ให้แก่กันนักเรียนผู้เรียน และนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน

2. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีระดับอายุสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอนและให้ความรู้ ซึ่งผู้เรียนทั้งสองคนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันมาก

3. การสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเองแล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสนใจ มีความถนัดและมีทักษะที่ดี

4. การสอนโดยบุคคลที่บ้าน (Home-Based Tutoring) เป็นการสอนที่ให้บุคคลที่บ้านของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสอน ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาความรู้ความสามารถแก่บุตรหลานของตนระหว่างที่บุตรหลานอยู่ที่บ้าน

Maheady (1994, p. 269-289) ได้รวบรวมกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าหรือผู้เรียนที่มีอายุกว่า ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลและความควบคุมของครูผู้สอน เป็นผู้รับผิดชอบ ช่วยเหลือและถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนน้อยกว่า

2. การสอนโดยการสลับบทบาท (Reverse-Role Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนจับคู่กันทำกิจกรรม โดยเป็นการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุมากกว่าแต่เป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่า หรือเป็นผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ กับผู้เรียนที่อายุน้อยกว่า แต่มีระดับสติปัญญาที่อยู่ในระดับปกติ ผู้เรียนทั้งสองจะได้สลับบทบาทกันเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนซึ่งเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้และนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน การสอนนี้ยังเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมองเห็นคุณค่าในตนเอง

3. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจัดกิจกรรมโดยครูแบ่งผู้เรียนออกเป็นสองทีม ภายในแต่ละทีมมีการจับคู่กันเพื่อร่วมกันทำกิจกรรม ผู้เรียนแต่ละคู่จะได้สลับบทบาทกันเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียนในขณะที่ทำกิจกรรม หากนักเรียนผู้เรียนทำสิ่งใดได้ถูกต้องจะได้รับการเสริมแรงจากนักเรียนผู้สอนเพื่อนเป็นการสร้างกำลังใจแก่นักเรียนผู้เรียน และการ

สอนนี้ยังเป็นวิธีสอนที่สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย เนื่องจากมีการแข่งขันระหว่างทีม มีการประกาศทีมที่ชนะและมอบของรางวัลให้

จากรูปแบบการสอนเพื่อนช่วยเพื่อนดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีหลากหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถผู้เรียนได้โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนในแต่ละคนแต่ละระดับชั้น ซึ่งในที่นี่ผู้ศึกษาได้รับเอารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) ซึ่งเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเอง แล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนเองมีความสนใจ มีความถนัดและมีทักษะที่ดี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Good (1973 อ้างใน วิชา สำราญใจ, 2552, หน้า 20) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ที่ได้รับ หรือทักษะที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ครูผู้สอนให้ หรือคะแนนที่ได้จากการทดสอบ

Eysenck, Arnold and Meili (1972 อ้างใน พัฒนาพงษ์ สีกา, 2551, หน้า 31) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของบุคคล โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้จากการทดสอบ เช่น การสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรือเกรดของการเรียน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลา หรืออาจวัดด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

พัฒนาพงษ์ สีกา (2551, หน้า 32) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากการกระทำของบุคคล ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเนื่องจากการได้รับประสบการณ์โดยการเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน และสามารถประเมินหรือวัดประมาณค่าได้จากการทดสอบหรือการสังเกตพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง

ชนิษฐา บุญภักดี (2552, หน้า 10) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน อาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกต และจากการใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งไป

พิมพ์ประภา อรัญมิตร (2552, หน้า 18) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความรู้ความสามารถที่แสดงถึงความสำเร็จที่ได้จากการเรียนการสอนในวิชาต่าง ๆ ซึ่งสามารถวัดเป็นคะแนนได้จากแบบทดสอบทางภาคทฤษฎีหรือภาคปฏิบัติ หรือทั้งสองอย่าง

วุฒิชัย ดานะ (2553, หน้า 32) ได้กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความรู้ความสามารถและทักษะที่ได้รับและพัฒนาจากการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ โดยอาศัยเครื่องมือในการวัดผลหลังจากการเรียนหรือจากการฝึกอบรม

กล่าวโดยสรุป ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถและทักษะที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเองหรือการเรียนรู้ในชั้นเรียนในรายวิชาต่าง ๆ โดยอาศัยความสามารถเฉพาะบุคคล ซึ่งสามารถวัดเป็นคะแนนที่ได้จากการทดสอบ หรือเกรดที่ได้จากการเรียน

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

ปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย มีดังนี้ (เผชญิ กิจระการม, 2548 หน้า 17)

1. ปัจจัยกระตุ้น (motivation factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน

2. ปัจจัยค้ำจุน (hygiene factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน และทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือนโอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะของอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่กระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ โดยมีครูผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษา จึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงานนั้น ซึ่งมีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ

2.1 ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ไม่ได้รับการตอบสนองเป็นศูนย์กลางบรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียน การสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2.2 ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (intrinsic rewards) และผลตอบแทนภายนอก (extrinsic rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ คือ ความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้วความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อรศิริ เลิศกิตติสุข และดวงกมล ลิ้มโกมุท (2552) ของโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย ทำการศึกษาการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยการคิดค้นนวัตกรรมการจัดการเรียนการสอน การสร้างเว็บไซต์ภาษา HTML ด้วยการดัดแปลงกระบวนการสอนซ่อมเสริมแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาบูรณาการเข้ากับวิธีการดำเนินธุรกิจเครือข่ายขายตรง (Direct Sales) ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนโดยส่วนรวมสูงขึ้น และยังมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ รวมถึงนักเรียนที่ไม่บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สามารถเรียนรู้ผ่านตามเกณฑ์การประเมินจุดประสงค์

วันวิญญู สรณารักษ์ (2554) หลักสูตรเศรษฐศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการวิเคราะห์และประเมินสมัยใหม่ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาค 1 โดยการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาหลักสูตรบัญชี ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน “การสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring)” ผู้มีความสามารถทางการเรียนสูงจับคู่กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทำหน้าที่ช่วยสอน และเข้าพบปรึกษาอาจารย์ผู้สอนร่วมกัน ส่งผลให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ เข้าใจในเนื้อหา และสามารถทำข้อสอบได้ดีขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าก่อนการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

อัญชลี อินสมพันธ์ (2555) วิทยาลัยเทคโนโลยีพาชีพและบริหารธุรกิจ ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้โปรแกรมประมวลผลคำโดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษา ระดับชั้น ปวช. 2 ห้อง TI 201 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนปวช. 2 ห้อง TI 201 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าก่อนเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

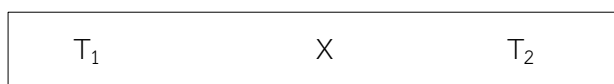
ระเบียบวิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 จำนวนทั้งหมด 135 คน ที่เรียนรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 จำนวน 45 คน ที่เรียนรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ดำเนินการทดลองตามแบบแผนตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest-Posttest Design (Fitz-Gibbon, 1987 : 113) ซึ่งมีรูปแบบการวิจัยดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในรูปแบการวิจัย

T ₁	หมายถึง	การทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
X	หมายถึง	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
T ₂	หมายถึง	การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัยไว้ดังนี้

1. ศึกษาหลักการ ทฤษฎีจิตวิทยาการศึกษา ทฤษฎีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. กำหนดกรอบความคิดในการวิจัย เพื่อทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพาณิชย์การ
3. กำหนดวัตถุประสงค์
4. กำหนดกลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 จำนวน 45 คน ที่เรียนรายวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
5. สร้างเครื่องมือการวิจัย โดยผู้วิจัยศึกษาจากหลักการ ทฤษฎี แนวคิด วัตถุประสงค์ เพื่อจำแนกว่า ควรสร้างเครื่องมือวัดด้านใดบ้างให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ที่นำมาทำการวิจัยในครั้งนี้
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ เก็บคะแนนจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภายหลังจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
7. การสรุปผลการวิจัยและนำเสนอผลการวิจัย โดยนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ข้อมูลและเขียนสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ
2. แบบทดสอบก่อนการเรียน (Pre-test) - แบบทดสอบหลังการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Post-test) เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือในการทำการศึกษานี้ คือแบบฝึกหัดการเป็นผู้ประกอบการ แบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน ซึ่งแบบฝึกหัด แบบทดสอบจะนำมาจากเนื้อหาที่ได้ทำการสอนในชั้นเรียน และใบงานที่มอบหมาย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดเนื้อหาแบบฝึกหัดการเป็นผู้ประกอบการ
2. สร้างแบบฝึกหัด
3. กำหนดเนื้อหาแบบทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียน
4. สร้างแบบทดสอบ
5. นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
6. ประเมินผลการทดลอง และนำไปปรับปรุงแบบทดสอบ
7. ทำการทดสอบ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

ผู้วิจัยนำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ทำการพิจารณาตรวจสอบความตรงของเนื้อหา ความครอบคลุม ความชัดเจนและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วนำไปหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index: IOC) ตั้งแต่ 0.80-1.00 จำนวน 45 ข้อ

การหาความเชื่อมั่น (Reliability)

นำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปทดลองใช้กับนักศึกษา ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 30 คน แล้วนำการตอบแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร Kuder-Richardson (KR-20) ได้ค่าความเที่ยง (Reliability) เท่ากับ 0.74

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ ก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

2. นำเข้าสู่บทเรียน ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้และการวัดผลประเมินผล

3. แบ่งกลุ่มนักศึกษาโดยความสามารถ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มละ 3 คน

4. ให้นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์โจทย์ที่ครูกำหนดให้ตามแบบฝึก จำนวน 3 ชุด ประเมินผลงานที่พิมพ์ในแต่ละชุด นำผลงานการฝึกปฏิบัติการเป็นผู้ประกอบการ ในสัปดาห์ที่ 7, สัปดาห์ที่ 8 มาเปรียบเทียบผล

5. ให้นักเรียนระดมสมองช่วยกันสรุปเรื่องการเป็นผู้ประกอบการ

6. ครูสรุป

7. ทดสอบผลสัมฤทธิ์ โดยใช้แบบทดสอบหลังการเรียนรู้ (Post-test) เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ หลังใช้แบบฝึกและแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

8. ประเมินความพึงพอใจการเรียนการสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์หาค่าทางสถิติดังนี้

1. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียนรู้และหลังการเรียนรู้ของนักศึกษาจากการเรียนการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อนโดยค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) โดยใช้สูตร

$$\text{ใช้สูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ คือ ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
 N คือ กลุ่มตัวอย่าง

2. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชุม ศรีสะอาด, 2545 หน้า 101-103)

$$\text{ใช้สูตร} \quad \text{S.D.} = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. คือ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X คือ ข้อมูลแต่ละตัว
 N คือ กลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลจากคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (30 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (30 คะแนน)	ผลต่างคะแนน	คิดเป็นร้อยละ
1	8	14	6	20.00
2	10	13	3	10.00
3	9	14	5	16.67
4	12	14	2	6.67
5	9	11	2	6.67
6	11	15	4	13.33
7	13	15	2	6.67
8	14	17	3	10.00
9	15	17	2	6.67
10	10	15	5	16.67
11	14	18	4	13.33
12	12	15	3	10.00
13	12	15	3	10.00
14	11	14	3	10.00
15	16	17	1	3.33

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (30 คะแนน)	คะแนนหลังเรียน (30 คะแนน)	ผลต่างคะแนน	คิดเป็นร้อยละ
16	9	11	2	6.67
17	16	19	3	10.00
18	13	16	3	10.00
19	9	15	6	20.00
20	14	18	4	13.33
21	14	17	3	10.00
22	12	16	4	13.33
23	9	12	3	10.00
24	15	17	2	6.67
25	11	14	3	10.00
26	13	15	2	6.67
27	12	16	4	13.33
28	11	14	3	10.00
29	8	15	7	23.33
30	14	18	4	13.33
31	13	16	3	10.00
32	13	15	2	6.67
33	12	15	3	10.00
34	15	17	2	6.67
35	8	12	4	13.33
36	10	13	3	10.00
37	9	12	3	10.00
38	10	14	4	13.33
39	15	17	2	6.67
40	10	12	2	6.67
41	12	13	1	3.33
42	9	11	2	6.67
43	10	13	3	10.00
44	10	13	3	10.00
45	8	12	4	13.33
รวม	520	662	142	473.33
\bar{x}	22.61	28.78	6.17	20.58
ร้อยละ	75.36	95.94		

จากตารางที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 22.61 คิดเป็นร้อยละ 75.36 แต่หลังจากใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีค่าเฉลี่ย 28.78 คิดเป็นร้อยละ 95.94 ซึ่งพบว่า

คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน และมีค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนเท่ากับ 6.17 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภค เพิ่มมากขึ้น

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

ที่	รายการ	N = 45		ระดับ
		\bar{X}	S.D	
1	กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถทำให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้น	4.40	0.75	มากที่สุด
2	กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้มีความรู้มากขึ้น	4.73	0.45	มากที่สุด
3	กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ทำงานได้เร็วขึ้นกว่าเดิม	4.60	0.65	มากที่สุด
4	กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ส่งชิ้นงานได้อย่างมีคุณภาพ	4.78	0.47	มากที่สุด
5	มีความรู้สึกสนุกกับกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน	4.62	0.75	มากที่สุด
6	กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้มีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อน	4.60	0.65	มากที่สุด
7	กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	4.67	0.56	มากที่สุด
8	ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการทำงานซึ่งกันและกัน	4.44	0.76	มากที่สุด
9	มีส่วนช่วยในกิจกรรม/ใบงาน	4.71	0.55	มากที่สุด
10	นักเรียนรู้สึกชอบกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน	4.64	0.71	มากที่สุด
รวม		4.62	0.35	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ อันดับหนึ่ง ข้อ 4 กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้ส่งชิ้นงานได้อย่างมีคุณภาพ ค่าเฉลี่ย 4.78 อันดับสอง ข้อ 2 กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้มีความรู้มากขึ้น มีค่าเฉลี่ย 4.73 อันดับที่สาม ข้อ 9 มีส่วนช่วยในกิจกรรม/ ใบงาน มีค่าเฉลี่ย 4.71 และอันดับสุดท้าย ข้อ 1 กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถทำให้เข้าใจเนื้อหาเพิ่มขึ้น มีค่าเฉลี่ย 4.40

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 22.61 คิดเป็นร้อยละ 75.36 แต่หลังจากใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีค่าเฉลี่ย 28.78 คิดเป็นร้อยละ 95.94 ซึ่งพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน และมีค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนเท่ากับ 6.17 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการเป็นผู้ประกอบการ เพิ่มมากขึ้น

2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการดำเนินธุรกิจขนาดย่อม เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 22.61 คิดเป็นร้อยละ 75.36 แต่หลังจากใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน นักศึกษามีค่าเฉลี่ย 28.78 คิดเป็นร้อยละ 95.94 ซึ่งพบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน และมีค่าเฉลี่ยผลต่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนเท่ากับ 6.17 แสดงว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภค ทั้งนี้เพราะว่ารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีหลากหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถผู้เรียนได้โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนในแต่ละคนแต่ละระดับชั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอัญชลี อินสมพันธ์ (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้โปรแกรมประมวลคำ โดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับชั้น ปวช. 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนวิชาการใช้โปรแกรมประมวลผลคำ เรื่องการสร้างกราฟ โดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนใช้ กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีเพื่อน ช่วยเพื่อน โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 ทั้งนี้เพราะว่าการจัดกิจกรรมการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อนร่วมชั้นที่ได้จากการจับคู่กัน โดยผู้เรียนทั้งคู่ช่วยเหลือกันเรียนและได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยอาศัยการกระทำ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน โดยรับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอัญชลี อินสมพันธ์ (2555) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการใช้โปรแกรมประมวลคำ โดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับชั้น ปวช. 2 พบว่า มีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนเรื่องการสร้างกราฟ โดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน โดยภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนเรื่องการสร้างกราฟ อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน มีรูปแบบในการจัดหลายวิธี ครูผู้สอนจะต้องทำความเข้าใจรูปแบบของการจัดกิจกรรม ว่ารูปแบบใดเหมาะสมกับเนื้อหาในรายวิชาได้บ้าง

2. ควรศึกษาถึงข้อดี ข้อเสียของการจัดกิจกรรมว่าส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหรือไม่อย่างไร ก่อนที่จะนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับนักศึกษา

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนและการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนวิธีอื่น ๆ เช่น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ แบบสืบเสาะหาความรู้ และการจัดการเรียนรู้โดยโครงงาน เป็นต้น

2. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาอื่น ๆ

บรรณานุกรม.

ชนิษฐา บุญภักดี. การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

ปริญญาานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาครุศาสตร์ เทคโนโลยี :

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2552.

ประนอม ดอนแก้ว. การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว
ทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเวียงมอกวิทยา.

การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่2550.

พัฒนาพงษ์ สีกา. การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นผลจากการทดสอบคุณภาพการศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา

2548 ของจังหวัดอุดรดิตถ์. อุดรดิตถ์ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยราชภัฏ

อุดรดิตถ์, 2551.

พิมพ์ประภา อรัญมิตร. “ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 3 โดยการวิเคราะห์พหุ

ระดับ” วารสารครุศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ปีที่ 3 ฉบับที่ 4

มี.ค.-ธ.ค., 2552.

วันวิจิตร สรณารักษ์. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาค 1 โดยการเรียนแบบ
เพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาหลักสูตรบัญชี. วิทยานิพนธ์ เศรษฐศาสตร์บัณฑิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2554.

วุฒิชัย ดานะ. ความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนของนักศึกษาในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดเลย.

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, 2553.

อรศิริ เลิศกิตติสุข และดวงกมล ลิ้มโกมุท. การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<http://www.thaigoodview.com/node/42182>. (วันที่ค้นข้อมูล 12 กรกฎาคม 2558), 2552.

อัญชลี อินสมพันธ์. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการใช้โปรแกรมประมวลคำโดยใช้กิจกรรม
เพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับชั้น ปวช. 2 ห้อง T1201, 2555.